

fættning, der er udtalt i Motiverne til Lovforslaget, nemlig at man af Loven selv vil udfordre Alt, hvad der kan henføres under Begrebet teknisk Detail. Det forekommer mig, at man kan og bør af Loven udfordre alle de nærmere Bestemmelser om, hvorledes de paagjældende Dampskibler og andre Apparater skulle være indrettede, og hvorledes Prøvelsen af disse Maskiner skal finde Sted; men derimod forekommer det mig at være nødvendigt i Loven at give Regler for, hvilke Maskiner der overhovedet skal være undergivne den Kontrol, som Loven gaar ud paa at indføre, ligesom der jo ogsaa i selve Loven maa gives Regler for, hvorledes denne Kontrol skal udøves. I den 1ste Paragraf forekommer det mig derfor nødvendigt at give en Regel i den Retning, som jeg tillod mig at anføre. Hvorvidt § 1 maatte være helbig affattet, eller om denne Regel vil kunne udtrykkes paa en helbigere Maade, er et andet Spørgsmaal; imidlertid tror jeg dog, at det, naar man sammenholder §§ 1 og 28 med hinanden, vil findes, at § 1 har faaet en saadan Begrænsning, som den ærede første Taler syntes, at den manglede. Om man kan henføre en Ætshedel til et „særskilt Dampudviklingsapparat“, derpaa skal jeg ikke inblade mig, men det forekommer mig at fremgaa af § 28, at det er Meningen, at meget smaa Dampudviklingsapparater overhovedet ikke skalde ind under denne Lov. Hvorfor man i § 28 har knyttet Undtagelsen til den Betingelse, at Dampskiblerne ere cylindriske, er Noget, jeg ikke tør udtale mig bestemt om; det er flet i Genhold til de Erklæringer, der ere afgivne af Autoriteter, som paa dette Omraade ere mere sagkyndige, end Justitsministeriet kan være. Jeg maa i det Væsentlige erklære mig enig med den ærede Landsthingsmand for 10de Kreds (Sessen) i de Betragtninger, han gjorde gjældende med Hensyn til Lovforslagets § 5, forsaavidt angaar de Principer, der bør være de raadende ved Anvendelsen af Paragrafen, altsaa ved Affattelsen af den Anordning, hvortil der henvises i Paragrafen. Det er ganske vist ogsaa min Mening, at, lige saa vist som man skylder ved Affattelsen af saadanne Bestemmelser at tage tilbørligt Hensyn til Menneskers Liv og Helbred, lige saa vist bør man paa den anden Side ikke gaa videre, end det af denne Grund maa anses for nødvendigt; man bør ikke gaa saa vidt, at man uden Nødvendighed besvæver Omsætningen. Men jeg vil tillade mig at udtale, at, ligesom jeg tror, at man kan være temmelig rolig for, at Administrationen og da navnlig Justitsministeriet ikke vil gaa for vidt i de Forordninger, der ville blive stillede i den Anordning, hvortil § 5 henviser, saaledes vil det paa den anden Side vistnok ikke engang være hensigtsmæssigt ligeoverfor det Hensyn, som særlig interesserede den ærede Taler, om man vilde henvide de nærmere Bestemmelser i den Retning til Loven selv;

Jeg tror, at man paa den Maade vilde udsætte sig for at blive ganske anderledes bunden og lammet, end naar disse Bestemmelser henvises til en Anordning. — Det samme ærede Medlem yttrede dernæst, at det forekom ham, at der ikke var nogen Grund til for Fremtiden at fastholde den Bestemmelse, der indeholdes i Lovforslagets § 20, og der jo, som han anførte, er optagen af Loven af 12te April 1851, den nemlig, at Udnævnelser af Synsmænd skal foretages udenfor Kjøbenhavn af Amtmanden og ikke af Magistraten eller Rethen. Grunden til, at man i sin Tid indfattede denne Bestemmelse i Loven af 1851, var vistnok den, at man antog, at der mange Steder ikke vilde være de nødvendige sagkyndige Synsmænd tilstede, og at man derfor vilde gjøre Kredsen større, idet jo derved Muligheden blev større for at finde virkelig gode Kræfter; det vil ses, at der i § 20 er tillagt Amtmanden en Bemyndigelse til ogsaa at vælge Synsmænd udenfor sit Amt. Dersom det imidlertid skalde vise sig — og i den Henseende vilde naturligvis Ministeriet tage et væsentligt Hensyn til de Oplysninger, det kan erholde fra Repræsentanter fra forskellige Egne i Landet — at man tør gaa ud fra den Forudsætning, at der enkelte Steder, og da navnlig i enkelte Byer, er et tilstrækkeligt Antal sagkyndige Kræfter tilstede, saa er der ganske vist ikke tilstrækkelig Anledning til for disse Steders Vedkommende at fastholde Bestemmelsen i § 20, der jo ganske vist maa erkjendes at være noget anomal. — For saa vidt det ærede Medlem ogsaa berørte Gebyrerne, vil jeg tillade mig at udtale, at jeg ikke tror, det vil være hensigtsmæssigt eller klogt at trykke disse Gebyrer længere ned. Naar der er Spørgsmaal om Udførelsen af en Forretning, der i mange Tilfælde kan kræve, om ikke en hel Dags Arbejde, saa dog i alt Fald mange Times Arbejde, saa at Dagens Gjerning dog derved væsentlig bliver forstyrret, saa tror jeg, det maa erkjendes, at 5 Rd. ikke er nogen meget høi Betaling. Hvis man vil trykke Betalingen endnu mere ned, frygter jeg, at Resultatet deraf let kan blive, at man vil have Vanskelighed ved at faae saadanne Mænd til at udføre det omhandlede Æver, som man i og for sig maatte ønske. Man kan ganske vist tvinge Folk dertil, men det Arbejde, der faas ved Tvang, tror jeg lider i Almindelighed af forskellige uheldige Egenstaber. — Jeg glemte at omhandle § 22, hvor Udmeldelsen af Overfjønet er lagt i Hænderne paa Justitsministeren. Naar dette er flet, saa har det den samme Grund, som jeg tillod mig at anføre med Hensyn til § 20. Naar der nemlig bliver forlangt Overfjønt, saa er det naturligt, at man søger at faae Mænd dertil, som fra alle Sider erkjendes for virkelig at være kompetente til at skjønne over Sagen, men det vil maasse være vanskeligt at finde disse Mænd udenfor en vis snever Kreds, navnlig i Hovedstaden. — Det ærede Medlem for